

Als revistaires locals. La veritat us fa mal? Va de poetes

Rafel Ballús i Molina

Benvolguts amics:

Dec ésser un ingenu. Fa molts anys que penso que la regla d'or dels qui es dediquen a la informació, hauria d'ésser allò del «**Direm la veritat sense repòs/ per l'honor de servir, sota els peus de tots**». I sens dubte això és cert en la majoria dels casos. Però a Granollers, fins ara, hem tingut mala sort. No vull ésser exhaustiu i cito de memòria els darrers exemples.

1.^{er} — En els darrers números de Plaça Gran i de Revista del Vallès es dona informació tergiversada i errònia de la última sessió plenària on *NO* es van augmentar *els* impostos per al 1983. Es van introduir bonificacions i millores en dues ordenances fiscals. La nova zonificació i valoració afecta un col·lectiu reduït de ciutadans, i aquest ha estat el criteri de l'equip de govern municipal: que **paguin més els que posseïxen bens que indiquen capacitat contributiva i que quedin congelats per al 1983 els impostos que afecten la gran majoria de granollerins**. Si bé augmentar considerablement el valor dels terrenys situats al rovell de l'ou de la ciutat (passen de 5.000 ptes./m.² a 15.000 ptes./m.², per exemple els de 1.^a categoria) també és cert que **rebaixa** de 1.800 a 1.100 els valors d'una zona tan o més extensa com és la industrial de l'Avda. Sant Julià, i **n'exclou** la major part de l'antic terme de Palou. També és cert i per tractar-se d'un fet poc habitual en bona lògica informativa hauria de merèixer grans titulars que per l'any 1983, l'**Ajuntament ha suprimit l'Impost de Radicació**, que fou introduït a Granollers pel consistori anterior.

2.^{on} — Ambdós setmanaris — que cada vegada mostren més similituds ideològiques — han donat una informació sobre el conflicte organitzat a Palou força parcial. Només cal comparar l'espai i el relleu donat a cada una de les parts en litigi. Sobretot en el cas de «Vallés» el **lector ha tingut ben poca oportunitat de conèixer el fons de l'assumepte**. Això sense tenir en compte l'escassa habilitat a l'hora de sumar i multiplicar determinats impostos.

3.^{er} — En l'art de titular un llibre, un article o una notícia hi rau sovint la possibilitat que el text que ve després del títol sigui llegit. Molts, quan agafem un diari o una revista fem, primer, una repassada general als titulars i com a molt a algunes «entradillas». Fet aquest procés de selecció un llegeix allò que li ha semblat més interessant. En tot cas, el més fàcil de retenir és el títol. Dons bé, als titulars de les dues revistes locals que he citat haurien de figurar a l'**antologia de la mentida amb mala bava**: Per exemple titular: «Malgrat la negativa de CiU, nou augment dels impostos», «Subiran los impuestos» quan això és inexacte, com he dit abans. O, quan l'Ajuntament inicia una esperada operació de pavimentació de carrers, titular «Les obres de repavimentació col·lapsen la ciutat». I ja sé que moltes vegades els titulars no els posa l'autor de la notícia sinó l'amó del medi. Però hi ha «amos» que ens fan pensar en allò de què «en este mundo traidor... todo es según el color del cristal con que se mira» I deuen tenir un vidre molt brut.

El panorama, doncs, és més aviat trist. Probablement, en comptes de citar S. Espriu, era millor encapçalar aquest article amb els primers versos del poema «Lletania», de Pere Quart: **Per als infants, mentides/Per als amors, mentides/Per als amics, mentides/ Per als clients, mentides**. No ens ha d'estranyar que els granollerins no tinguin gaire tirada a comprar aquests setmanaris i que, un d'ells, es dediqui a regalar-los als ajuntaments i altres institucions. Potser la causa és l'escassíssima plantilla professional de què disposen: «Vallés» no té cap periodista en plantilla, el fan aficionats. «Plaça Gran» compta amb algun professional del periodisme. EN ambdós casos els directors que encapçalen el setmanari són «firmons», és a dir persones que «deixen» el títol a canvi d'una remuneració, però que moltes vegades ni veuen la revista.

Tanmateix a primers d'octubre s'ha obert una esperança. Ha aparegut un nou setmanari «L'Actualitat», dirigit *realment* per un professional, sense amos lligats a cap partit polític i, sembla, amb moltes ganes de fer-ho bé.

Cordialment.

Tot un clam

Eugeni Estradé

Granollers. Dies passats força gent contemplàvem la recopilació de fotografies que amb el títol WORLD PRESS PHOTO 82 es presentà a Granollers. Tot fent-ne comentaris i exclamacions, quasi a cau d'orella, àdhuc ens sorpreníem al veure retrats uns fets que la majoria no desconexíem.

No vull pas analitzar la qualitat tècnica de l'exposició, ja que l'interès esdevé per l'impacte que produeix l'encert del professional que sap reproduir la imatge de moments i situacions cruentes i inimaginables que sofreix el ser humà.

Els meus fills, petits encara, preguntaven el perquè d'aquelles situacions per a ells desconegudes i inabastables. Les meves conclusions convergien en que les misèries i injustícies generen de decisions compromeses a interessos econòmics poderosos i integralment contraris a qualsevol pensada per a eliminar la fam, l'analfabetisme més absolut i l'opressió continuada que redueix països sencers a la irracionalitat més primitiva.

No serveix donar l'esquena a la realitat, ni considerar irreversible allò que succeeix i no ens agrada, ni hem de permetre que la comoditat ens porti a la conformació. Ésser-ne concients i fomentar crítiques adverses, malgrat semblar poc, és positiu. Les expressions apercebudes en l'exposició-denúncia són tot un clam.

Puntualización

En nuestro número anterior y en esta misma sección aparecía un artículo bajo el título «El follón de Palou, ¿a quién beneficia?». Como quiera que en el mismo se aludía al propietario del «Hostal del Vallès», debemos puntualizar, atendiendo así el deseo de don Julià Riera, su actual propietario, que él en ningún momento ha tomado parte ante este conflicto pues, son sus propias palabras, no tiene nada a favor ni en contra. Deseo cumplido.